

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopozirote.rs

Издаје Народно позориште у Београду

ОД КЛАСИКЕ ДО АКТУЕЛНИХ ТЕМА

Три премијере на крају године

На самом крају календарске године, сва три уметничка ансамбла Народног позоришта у Београду су обрадовала публику премијерама класичних дела: Вердијеве опере „Отело“ под диригентском палицом Ане Зоране Брајовић и у режији Паола Бајока, драме Фридриха Шилера „Марија Стјуарт“ у режији Милоша Лолића и балета Леа Делиба „Копелија“ у

кореографији Љубинке и Петра Добријевића.

Међу бројним догађајима које је, поред редовног репертоара, Народно позориште приредило у децембру (гостовања, јубилеји, концерти...) нарочито се издваја један сасвим нов пројекат, организован у сарадњи са загребачким ХНК – „Филозофски театар“, замишљен као серија разговора, предавања, дебата... уз јавна читања и друге врсте инсценација филозофских дела. Први „Филозоф-

ски театар“, 1. децембра, водио је Срећко Хорват са уваженим гостом, чувеним италијанским филозофом и активистом, Франком Бифом Берардијем. Одломке из Берардијевих радова је читао драмски уметник Слободан Бештић. Гледалиште Сцене „Раша Плаовић“ је било премало да прими све заинтересоване за овај несвакида-

шњи догађај, па је велики број посетилаца разговор о односу реалног и виртуелног света, технофилији и технофобији и бројним другим актуелним темама – избеглицама, тероризму, нади, меланхолији, депресији – пратио у фоајеу, захваљујући преносу на плазма ТВ-у. Стога се планира да следећи „Филозофски театар“, 14. фебруара наредне године, буде уприличен на Великој сцени. Иначе, пројекат су иницијали управница ХНК Дубравка Вргоч и хрватски филозоф Срећко Хорват, а захваљујући Маји Пелевић је стигао и до београдске публике.

Франко Бифо Берарди и Срећко Хорват

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕ

Вечерње
НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

J. S. YUGOROSGAZ

КЊИГА О ВЕЛИКАНУ

Монографија о Живану Сарамандићу, једном од наших најпознатијих басова, дугогодишњем прваку Опере Народного позоришта, у издању „Службеног гласника“, представљена је 21. децембра у Римској дворани Библиотеке града Београда. Пред бројним посетиоцима, о књизи су говорили директор Издавачке делатности „Службеног гласника“ Петар Арбутина, примадона Милка Стојановић, музиколог Бранка Радовић, директор Музеја Народного позоришта Драган Стевовић и приређивач издања Душица Милановић. Књига је својеврсни мозаик прича о уметниковом животу и љубави са животном и уметничком сапутницом Милком Стојановић, сећања његових познавалаца и пријатеља, стручних оцена и критика, те бројних новинских чланака, интервјуа, афиша, плаката, програма, фотографија, списка остварених улога...

М. Б.

М. Б.

М. Б.

Традиционални

НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ

Среда 13. јануар 2016. у 20 сати
Велика сцена

ГОШЋА ГАЛА КОНЦЕРТА

На традиционалном Новогодишњем гала концерту, 13. јануара 2016. на Великој сцени, уз солисте Опере, Оркестар и Хор Народного позоришта, наступиће и гошћа Јуион Сунг из Јужне Кореје, која последњих година гради веома успешну међународну каријеру. После запажених наступа у великим оперским кућама САД (Калифорнија, Албуркерки, Сан Франциско), и Европе (Италија, Бугарска), те значајних концертних наступа у Мађарској, Чешкој, Француској... овај млади драмски сопран ће се београдској публици представити Изолдином аријом из Вагнерове опере „Тристан и Изолда“ и Аријом Абигаиле из Вердијевог „Набука“.

Ј. С.

КРЦКО У САВА ЦЕНТРУ

У духу новогодишњих празника, после две представе одигране крајем децембра на Великој сцени Народного позоришта,

популарни класични балет П. И. Чајковског „Крцко Орашчић“, у кореографији Константина Костјукова, биће изведен у Сава центру,

16. јануара у 19.30. Поучени прошлогодишњим великим успехом тог балетског спектакла, координатори су одлучили да публици понуде својеврсну репризу овог догађаја: као и прошле године, под диригентском управом Ђорђа Павловића, уз солисте и ансамбл Балета, Оркестар Народного позоришта у Београду и Дечји хор „Хориславци“, наступиће и прваки Националне опере Украјине „Т. Шевченко“, Наталија Мацак и Денис Недак. У улогама насловног јунака и девојчице Маше, овај балетски пар је пре годину дана одушевио публику у Сава центру, што ће без сумње поновити и сада.

Р. П. Н.

ИНТЕРВЈУ | НАТАША НИНКОВИЋ

Материјалне ствари доносе

Улогом Жене у представи „Праг“, првакиња Дrame Народного позоришта у Београду Наташа Нинковић поново је, по ко зна који пут, показала свој раскошан глумачки потенцијал и потврдила да, потпуно заслужено, већ дуги низ година припада самом врху домаћег глумишта. Ову дуодраму, по тексту једног од најзначајнијих савремених мађарских драмских аутора Ђерђа Шпира, коју је Национални театар остварио у сарадњи са Шабачким позориштем, режирао је млади и талентовани Вељко Мићуновић, а Нинковићкин партнер је Зоран Цвијановић.

● **Какви су Ваши утисци после премијерних извођења, прво у Београду, а потом у Шапцу, као и неколико реприза које сте у међувремену одиграли?**

Направили смо представу какву смо хтели. Сместили смо је на кров једне зграде која може бити и центар града и предграђе Београда, Будимпеште... Било нам је битно да у малом, интимном простору, а то су кров и једина тераса коју главни ликови имају, за сат и десет минута уведемо публику у разна емотивна стања изазвана најпре вешћу да су на лотоу добили два милиона евра... Обучени су у једноставан, уредан и скроман костим који одмах указује на то да

Фото Н. Бабић

једва одржавају оно мало достојанства које им је преостало. Мислим да је на овом пројекту дошло до лепе синергије која обухвата све секторе – костим, сценографију, редитеља, глумце... То се, док гледате представу, и осећа. Вељко је инсистирао на прочишћености простора глумачке игре да би прича дошла у први план. Баш због

тога мислим да је публици било лако да се поистовети.

● **Широ се у овом комаду, написаном 2005. године, бави тумачењем односа брачног пара, средњих година, растраног између материјалне и моралне кризе. Та прича је десет година касније, блиска и**

„МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ“ НА САРАЈЕВСКОМ

Нела Михаиловић најбоља

Представа „Мали брачни злочини“, по тексту Ерика Емануела Шмита, у режији Филипа Гринвалда, изведена је са великим успехом 10. децембра на Сцени Културног центра „Источно Сарајево“, у оквиру 20. Међународног фестивала малих сцена и монодраме. Савремени француски писац Шмит у овој „великој афери живота удвоје“ у центар посматрања поставља модерног мушкарца и жену, разоткривајући сплет старомодних и савремених елемената њихових емотивних и физичких односа.

Гринвалд није режирао комедију, већ је поставио драму о незадовољству и вечитој и неутаженој чежњи за љубављу. Ипак,

гледаоцима у препуној сали ништа није сметало да реагују баш онако како је Шмит и планирао – смешом. На крају представе, која је те вечери одиграна 92. пут, нису штедели дланове да дугим и снажним аплаузом поздраве актере, Нелу Михаиловић и Бориса Пинговића. Велики број гледалаца је после представе желео да лично честита глумцима и да се фотографише са њима.

Да неке бравуре нису биле примећене „само“ код публике, већ и

код чланова жирија, потврђено је два дана касније, последње фестивалске вечери, када је саопштено да је Нела Михаиловић добила Награду: „За најбољу глумицу Фестивала жири је прогласио Нелу

Михаиловић за изузетно одиграну улогу Лиз у представи ‘Мали брачни злочини’ Народного позоришта у Београду. Начин на који је то урадила, у овом комаду у којем љубав покреће ликове, представља један од ретких примера у савременој театарској пракси“, оцењено је у образложењу Жирија којим је председавао театролог Раде Симоновић, а чланови су били редитељи Витомир Митрић и Драган Елчић.

На јубиларном фестивалу, од 8. до 12. децембра, у селекцији

срећу кратког даха

овдашњем гледаоцу...

Ради се о, заиста, добром пицу, врло вештом. Прича ће увек бити актуелна, будући да је брачни однос један од, сигурно, најсложенијих односа. Самим тим, дакле, и вечна инспирација, поготову у овом делу света где су испреплетане разне ствари под којима се подразумева да је мушкарац глава куће (чак и када је доста слабији), где је трпна улога жене убичајена, где је, као у већини неразвијених земаља ненавикнутих и неспремних на демократски начин размисљања, новац главни покретач, циљ, оправдање... и једини ауторитет. У таквом окружењу, и поготову у оваквом времену, и мушкарац и жена се без новца осећају бескорисно, скрајнуто. У случају наша два лика то је битно, јер и због тога немају добру комуникацију са децом, што додатно отежава њихове дилеме. Шта урадити са новцем? Да ли попустити под притиском друштва без скрупула или остати веран својим принципима? С обзиром на то да нам снове нико не може укинути, сан о изненадном добитку нечега увек ће бити актуелан.

- **Њих двоје, Мушкарац и Жена, живе на рубу егзистенције. Заплет настаје у тренутку када муж саопшти супрузи да је на лотоу добио поменути цифру од два милиона евра.**

Могу ли сиромашни да буду срећни?

Кажу да су богати често несрећни. Али, мислим да и беда несрећу увек носи са собом. Не говоримо ми овде о мањку, или о недовољном имању. Таква ситуација оставља простор за сан. Не одузима ти веру у потпуности. Али, беда све уништава. Мења ти мозак, а не скрупуле. Па, погледајте само нас, као народ, како нам, с временом, незамисливе ствари постају нормалне, како их оправдавамо и после станемо иза њих.

- **Да ли сте некад маштали да добијете толику суму новца на лотоу?**

Не играм лото, нити било шта од игара на срећу. Не верујем у ту врсту добитака. Знам да постоје, али мени, мислим, нису намењени. Мој пут је – у се и у своје кљусе!

- **Играте жену „старог кова“ која са достојанством, без своје кривице, носи свој крст неуспешне и друштвено бескорисне особе. Да ли, и у којој мери, делите моралне ставове са својом јунакињом?**

Нисам размисљала о томе, пошто смо потпуно различите. Оно у чему је подржавам је то да мораш да пратиш себе, свој глас изнутра. Отворивши оно што је потиснуто у њој, одлучила је да буде искрена према себи. Не мо-

же она из туђе главе да мисли. Њој изгледа фарсично да на крају, после све беде, јер се много напатила, буде богата. Дошло је касно и она то осећа. Због свега тога морала је да донесе такву одлуку. Мени лично, из мог угла и мог приватног живота, то не би пало на памет. Да будемо искрени, ја дилему не бих имала. За час бих знала како да их потрошим. Мени би и зафалило. Сигурно!

- **Да ли се срећа мери богатством, односно да ли се богатство мери искључиво количином новца?**

Материјалне ствари доносе срећу која је кратког даха, без истинског садржаја и духовности. Богатство може још више да потцрта бесмисао. Моја јунакиња каже: „Најбоље је кад имате нешто нормално, што нико неће желети да вам украде. Нешто пристojно“. У том смислу, осећања праве радости, испуњености и остварености немају никакве везе са материјалним, спољним.

- **Који је Ваш рецепт за срећу?**

Рецепт за срећу је индивидуалан, али универзални рецепт за осећање задовољства и животне равнотеже су рад, труд, као и наша потрага за правим вредностима – што нам оснажује веру и обогаћује смисао постојања.

■ Микојан Безбрадица ■

глумица

драмског уметника Љубе Божовића, одиграно је пет представа и четири монодраме. Осим „Малих брачних злочина“, у конкуренцији су биле и представе „Опасна игра“ (Позориште „Славија“, Београд), „Било једном у мају“ (Никшићко позориште), „Аутобиографија“ (Српско народно позориште, Нови Сад), „Мрешћење шарана“ (Народно позориште Републике Српске, Бања Лука) и монодраме „Глумац, кажи нешто смешно“ (Ирфан Менсур), „Песник за песнике – Момчило Настасијевић“ (Иван Перковић), „Надежда Петровић“ (Биљана Ђуровић) и „Контраш“ (Љубомир Бандовић).

Награду за најбољег глумца добио је Ирфан Менсур, „Надежда Петровић“ је проглашена за најбољу монодраму, а „Мрешћење шарана“ за најбољу представу.

■ Микојан Безбрадица ■

КОНЦЕРТ

СВИРАМО ЗА ДЕЦУ
4. јануар 2016 | 20 сати | Велика сцена

Солисти Оперe и Оркестар Народнoг позоришта у Београду Дечји хор „Хориславци“

Диригују АНА ЗОРАНА БРАЈОВИЋ, ДИЈАНА ДИСКИЋ

ДОНОСИОЦУ КУПОНА 50% ПОПУСТА НА ЦЕНУ УЛАЗНИЦЕ

ЈАНУАР 2016.

ИЗЛОЖБЕ
• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

МУЗЕЈ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА 2010
РАДМИЛА БАКОЧЕВИЋ – НЕЗАБОРАВНА НОРМА
поводом 60 година уметничког и 40 година педагошког рада
аутор Драган Стевовић

КОНЦЕРТИ – ФМУ у Музеју; циклус *На месечини*
11. 1 | 18.00
Концерт студената виоле из класе проф. Немање Марјановића
12. 1 | 18.00
Концерт студената виолине из класе проф. Маје Јокановић
14. 1 | 18.00
Концерт студената виолине из класе проф. Гордане Матијевић

ОТВОРЕНА ВРАТА
16. 1 | 12.00

ПРОМОЦИЈЕ
19. 1 | 18.00 Данијела Кличковић, ИСИДОР БАЛИЋ – ПЕДАГОГ, ИЗДАВАЧ И МЕЛОГРАФ, Издавачи Асоцијација гитариста Војводине и Академија уметности, Нови Сад, 2015.

ЧИТАЛИШТЕ–ПОЗОРИШТЕ
27. 1 | 20.00 Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ КАПЛАРА, у извођењу драмског уметника Зорана Ђосића и Нине Ђосић (обоа)

Музеј Народнoг позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

НЕЗАБОРАВНА НОРМА

Музеју Народнoг позоришта је 12. децембра свечано отворена изложба „Радмила Бакочевић – незаборавна Норма“. Драган Стевовић, директор Музеја и аутор ове студиозно спремане, занимљиве поставке о нашој великој примадони, одлучио је да се овом приликом задржи на оперском опусу наше велике уметнице чија богата и разнородна интернационална каријера (између осталог, ту је више од 1000 концерата широм земље и света) пружа обиље материјала које је немогуће представити само једном изложбом. О примадони је, пред изузетно великим бројем њених колега, студената, пријатеља и поштовалаца, најпре говорио маестро Дејан Савић који је нагласио да су „ретки уметници који су за живота заслужили да им се направи једна овако обимна и озбиљна поставка“, те најавио да ће некадашњи студенти професорке Бакочевић, који данас носе репертоар Оперe Народнoг позоришта, поводом затварања изложбе, у фебруару, одржати концерт професорки у част. Изложба је приређена поводом 60 година уметничког и 40 година педагошког рада српске оперске диве, о чему је говорио аутор Стевовић, подсетивши да је њен први наступ на нашој сцени био 3. децембра 1955, на премијери опере „Дон Карлос“, када је „Радмила Васовић, тада још увек студент Музичке академије, певала две улоге – паж Тебалдо и Глас са неба“. Вече су употпуниле топле речи маистра Оскара Данона, Велимира Лукића, уметничког директора „Скале“ Франческа Сићилијанија и Пласида Доминга упућене уметници и забележене камером поводом обележавања 30. годишњице рада (1985), као и видео снимак њеног извођења арије Ле-ди Магбет из опере „Магбет“ (Варшава, 1988). Видно узбуђена, присутнима се обратила и госпођа Бакочевић, која је посебну захвалност упутила публици: „Један уметник не може постићи прави резултат ако нема подршку публике. Ја сам имала подршку своје београдске публике и морам признати да сам ту имала највећу одговорност“. Дизајн изложбе и каталога потписује Јелена Ратковић.

J. C.

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | ВЛАДИМИР АНДРИЋ

Папагено је „зицер“ улога која осваја

Улогом Папагена, једног од главних актера Моцартове „Чаробне фруле“, првак Народног позоришта у Београду Владимир Андрић прославио је 26. децембра две деценије уметничког рада. На тај начин је заокружио веома успешан уметнички период у којем је на матичној, и гостујућим сценама, остварио низ главних баритонских улога попут Фигара („Севиљски берберин“), Енрика Ештона („Лучија од Ламермура“), Белкориа („Љубавни напиток“), доктора Малатесте („Дон Пасквале“), насловних улога у операма „Евгеније Оњегин“ и „Дон Ђовани“...

Како нам је открио у разговору за Позоришне новине, на оперску сцену Националног театра је ступио случајним сплетом околности. Било је то 22. октобра 1994. На репертоару је био Вердијев „Отело“...

„У то време сам био полазник Оперског студија. Бора Поповић, који је руководио студиом, позвао ме је једног преподнева, око 11 часова, и питао да ли бих певао на Великој сцени улогу Монтана у ‘Отелу’. Сав узбуђен, одговорио сам, наравно, потврдно и питао: ‘Кад?’ Одговорио је – ‘Вечерас’. Био сам збуњен. ‘Како то мислите, како за тако кратко време да научим улогу?’, упитао сам га, не верујући у то шта ми је рекао. ‘Оливер Њего се разболео и треба неко да ускочи, да не бисмо отказали представу. Ево, ту ти је Ђорђе Павловић, он ће ти помоћи да научиш улогу. Она није тако велика. Шајновић ће дириговати, ‘ајде иди учи, да спасемо представу’, говорио је, скоро у даху. Прихватио сам. Ко се иоле разуме у ово чиме се ми бавимо, схватиће колико је то било сулудо и скоро неизводљиво, јер је ‘Отело’ једна од најкомплекснијих Вердијевих опера. Био је то мој деби у Народном позоришту. Срећом, успешан. Александар Берчек, који је у то време био управник, ставио је на огласну таблу захвалницу, одајући ми признање за то што сам урадио. Али, ко зна зашто је то било добро... Можда баш зато што сам почео на такав, потпуно сулуд начин, данас нисам толико захтеван у смислу броја проба, спремања улога...“

Недуго потом, уследила је прва велика улога. Реч је управо о Папагену у „Чаробној фрули“, којем је „удахнуо душу“ на првој репризи овог јединственог дела које одушевљава и децу и одрасле. На премијери, 24. децембра

1994, под диригентском управом Јована Шајновића и у режији Борислава Поповића, улогу Папагена је певао Њего. „И данас тврдим да је ово једна од улога за коју могу да кажем да ми баш

Фото Д. Јонсенс

Не мислим да смо ми народ који не воли да ради, него смо једноставно ипак одиојени да не морамо баш све данас да урадимо, можемо нешто да оставимо и за сујра. Е, у шоме је проблем.

лежи и да се поносим њом. Лепо је прославити јубилеј тумачећи баш ту улогу. Некима ће, можда, бити чудно што је и даље певам, али ја не видим ни један разлог зашто то не бих. Глас ми је и даље сличан, нисам се ни нешто драстично променио, а неки кажу да сам и данас довољно блесав и детињаст да могу на сцени да дочарам тог клинца“, прича кроз смех.

Андрић није само одличан лирски баритон, него је и музичко-сценски уметник велике музикалности и креативности. То је нарочито дошло до изражаја управо у овој представи у којој, осим изванредног певања, веома убедљиво и глуми. „Ово је једна од оних улога које пружају огромне могућности. Истини за вољу, она нема тешке нумере које носе неку велику вокалну захтевност, али има пуно глуме без које би улога била смртно досадна. Глума ме је одувек привлачила и увек је, на неки начин, била део мог бића. У свету опере сигурно има бољих певача од мене, али глумаца не толико много. Мислим да сам у тој сфери веома добар, што годинама потврђују и критичари. Иначе, улога Папагена је, ако је човек довољно сна-

лажљив, прави ‘зицер’. Са њом не можете да омашите и не освојите публику, јер је лик сам по себи веома духовит и допадљив. Певао сам је и у другим театрима, ‘напољу’. Свуда је било супер“, присећа се наш саговорник и напомиње да би ово дело, у којем славни композитор музичким средствима исповеда своје животне идеале, сопствену

дежност, али и чврсту веру у будућност човечанства, требало да на репертоару има свака озбиљна оперска кућа.

И у сам „свет опере“ је ушао сплетом околности, захваљујући пре свега пријатељици Маријани

цу и додаје: „Али... једног дана, Маријана ме је упитала зашто не бих уписао соло певање. На то сам јој одговорио противпитањем: ‘Шта је то?’ Она ме је чудно погледала и рекла: ‘Ма, нема везе, ‘ајде, идеш са мном’. Одвела ме је професорки Оливери Грујић која је, заиста, била одушевљена оним што сам показао јер сам, срећом, већ имао ‘постављен’ глас, или што би неки рекли ‘натур зенгер’. После свега три године од првог часа соло певања са њом сам у Народном позоришту певао поменутог Монтана, а убрзо и Папагена. То је заиста реткост. Певачи обично прво заврше две године ниже, потом по четири средње школе и академије, па тек онда почињу да упливавају у те воде. Ја сам неким сулудим прецицама много тога прескочио. Бацили су ме у воду, и чекали да виде да ли ћу или нећу да испливам. Јесам, срећом“, каже, поново кроз смех, Андрић који је дипломирао на Академији уметности у Новом Саду, у класи професорке Бисерке Цвејић. „Био сам студент са вероватно најдужим апсолвентским стажом у историји те академије: апсолвирао сам 1999, а дипломирао тек 2013. Зашто? Зато јер ми диплома никад

Мијановић, данас такође познатој оперској певачици. „Завршио сам нижу музичку школу, смер клавира, али у средњој школи нисам хтео да наставим тим путем, већ сам уписао природно-математички смер. Ипак, остао сам уз музику, јер сам као средњошколац, у родном Ваљево, певао у Градском хору ‘Абрашевић’. Након тога долазим у Београд да студирам електротехнику. Све то, у том тренутку, уопште није ‘мирисало’ на каријеру оперског певача“, прича са осмехом на ли-

није била потребна. У време кад сам примљен у стални ангажман, постојала је опција да, ако немаш завршену академију, можеш да добијеш радни однос само ако имаш изванредне гласовне способности. Ја сам, очигледно, био добар, а имао сам већ иза себе и неке улоге. Одлучио сам да дипломирам тек кад су ми саопштили да ће ме Болоња ‘прегазити’, односно да ако до одређеног рока то не урадим, све што сам до тада положио неће вредети ни трунке.“

У протекле две деценије је остварио низ значајних улога, добио бројна признања, често гостовао на иностраним сценама... Тешко је, признаје, издвојити нешто посебно, што је обележило досадашњи ток каријере: „Био је то заиста веома леп период у мом животу. Било је много лепих премијера, улога... Уз моју каријеру, некако, најчешће се везује тај Фигаро из ‘Севиљског берберина’ и по њему ме публика највише памти. Откако је Оливер Њего престао да пева ту улогу, ја сам је овде држао, малтене, читаву деценију. Била је бар једном месечно на репертоару. У међувремену је дошло и неколико млађих колега, па сад можемо мало и да се ‘промешамо’. Ипак, ако говоримо о неком већем успеху, онда је то без сумње чувена ‘Пепељуга’ у којој сам певао улогу Дандинија. Ипак, мени је од свих рола некако најближи Папагено“.

Жао му је, вели, што се у нашој земљи мало новца издваја за оперу. Усталом, као и за читаву културу. Ипак, и у таквим околностима, како тврди, наша опера не заостаје много у поређењу са Европом и светом: „Да бисмо били у самом врху, нама можда недостаје западњачка организованост. Наравно, не можемо преко ноћи да постанемо Немци. За то треба одређено време. Код нас све функционише по принципу ‘лако ћемо’, ‘сутра ћемо’... Код нас има много изузетно вредних појединаца. Имамо много талентованих певача, свирача, диригента, редитеља... и зато увек може да се направи изванредна екипа. Међутим, питање је колико је она спремна да свакодневно пружи све од себе. Тако некако функционишемо, а ту укључујем и себе. Дакле, потребно нам је само мало више избушености, полираности, па да нам представе, говорим о опери, буду још савршеније. Код нас, нажалост, постоје само два центра, Београд и Нови Сад. Ту се колико-толико нешто и дешава. О унутрашњости да и не причам. Замислите само колико тамо има људи који, вероватно, никада нису имали прилику да уђу у оперу. Свестан сам да је опера ‘скуп спорт’, али... На томе би требало озбиљно да се поради“.

■ Микојан Безбрадица ■

ИНТЕРВЈУ | СЛОБОДАН БЕШТИЋ

Данашње позориште обавезује глумца

Првак Дrame Народног позоришта у Београду, Слободан Бештић, овогодишњи је добитник Награде „Раша Плаовић“, коју његова матична кућа додељује – за најбоље глумачко остварење које се могло видети на свим београдским позоришним сценама између два Дана Народног позоришта, 22. новембра – када му је награда и уручена. Ово престижно признање Бештић је добио за улогу Томаса Бер-

нхарда у представи „Моје награде“, ауторском пројекту Маје Пелевић и С. Бештића, по роману Т. Бернхарда, а једногласну одлуку је донео жири којим је председавао Рашко В. Јовановић, а чланови су били Молина Удовички Фотез, Славенко Салеговић, Славко Милановић и Бобан Јевтић.

● **Ово је први пут да за свој рад добијете признање у Народном позоришту, чији сте члан од 2001. године?**

Права награда глумцу је добра улога у доброј представи. Тада ми осећамо да смо остварени и да смо живи, као ствараоци. Али, да бисмо добили шансу потребно је да нас неко препозна и подржи. Признања су знак те подршке. Ако она изостане, наш рад нема шансе да траје, да опстане у таквој атмосфери. Осећамо страх да ће нас заборавити, осудити на дугогодишње таворење са безначајним задацима одрађеним за плату. Када таква ситуација траје више година, одумиру наше снаге и вера у себе. Зато су награде значајне и зато је мени ова награда битна.

● **Бернхард, за разлику од Вас, има иронијски однос према наградама које је добио?**

Нисам још довољно зрео и аутономан да бих могао искрено, као Бернхард, да се иронијски односим према њима. Још увек зависим од реакције средине на мој рад. Надам се да ћу једног дана моћи свему томе да се подсмехнем као он.

Ова награда ми је нарочито важна јер долази из куће у којој радим, од колеџа које су ме предложиле, а ипак оне и од свих који су имали поверења у мене да ми један ипак задатак – монодраму на сцени „Раша Плаовић“, уопште повере.

● **У „Мојим наградама“, које представљају највише литерарно достигнуће на немачком језику у другој половини XX века, Бернхард се на духовит, а истовремено горак начин обрачунава са корумпираним аустријским друштвом и његовим културним назорима и обичајима. У представи коју ауторски потписујете заједно са Мајом Пелевић, уочљив је ваш критички став не само према данашњој Србији, него и према Европској унији и ономе што Европа представља?**

Од почетка распада Југославије па до данас, живимо као сведоци распадања моралних вредности, људскости, уметничких идеала и основних цивилизацијских тековина. Данас смо сведоци тог процеса не само у ЕУ, већ на читавој планети. Глумца нема више право на индиферентност, неосетљивост према патњи других. Прошло је време позоришта у којем је било довољно научити текст и одглумити ролу више или мање убедљиво. Данас позориште обавезује на став, критичку свест сваког глум-

ца. Не говорим о идеологији ове или оне странке, него о људској и уметничкој савести. Држави такви уметници нису потребни. Можда их доживљава и као претњу, па нас условљава тржишном исплатљивошћу нашег производа и гура у блато јефтине и комерцијалне забаве, површности. Са друге стране, имамо и случај са различитим страним фондацијама које траже друштвено корисне програме које ће пропагирати њихове идеје, као некада у послератној Југославији када смо правили пригодне програме за прославу револуције и идеја партије.

● **Да ли и у којој мери нашем друштву недостаје више самокритичности потребне за дубље читање**

Бернхарда?

Да, не само код нас, већ и у Аустрији где је стварао. Такође, и у Европи данас недостаје те праве самокритичности. За такво стање смо ваљда и ми одговорни, мислим на уметнике који имају потребу да нешто промене. Сматрам да смо ми, на просторима бивше Југославије, сада много свеснији политичких и друштвених манипулација него наше колеге на Западу које су, нажалост, још увек збуњене и подложне манипулацији. Упознао сам многе честите и искрене људе – глумце и редитеље, који своје критичке ставове базирају на информацијама CNN-а и дневне штампе. Та лаковерност се граничи са наивношћу. Такви смо и ми били крајем осамдесетих. У међувремену смо прошли кроз тамни вилајет и ипак нешто научили. И, бар мало сазрели.

● **У образложењу жирија, између осталог, наведено је да сте посебан глумца који нема погодних примера за поређење. Да ли сте себе некад поредили са неким, односно имате ли узора у својој професији?**

Учио сам од Мише Жужића како се тихо и ненаметљиво, детаљ по детаљ, гради улога. Играло смо у „Ружењу народа“ и „Сеобама“ у ЈДП-у крајем осамдесетих. Гледао сам га на пробама и упијао. Није ми био узор, јер смо били искуше различити, али је био модел глумца који мисли, влада глумачком вештином и отмено, с лакоћом, решава проблем улоге кроз детаље. Тај осећај за детаљ ме и дан-данас фасцинира. Волео бих да то научим. Али, има времена. Глумац се стално развија да би могао да траје у овој професији. Ту сам лекцију, такође, научио од њега.

● **У једном периоду сте играли паралелно на сцени Народног позоришта и Düsseldorfer Schauspielhaus-a. Каква искуства сте стекли наступајући у том значајном немачком театру?**

Радио сам у институционалном позоришту које је дотирано од државе, а делом и од абонената који имају велику моћ да утичу на репертоар и рад театра. Многе ствари су сличне као код нас. Процес рада на представи је сличан, мада је, ипак, много угоднији и организованији, са више коректности и поштовања других. Био сам веома поносан на нашу глумачку школу и на наше позори-

ште у целини. Без проблема сам се уклапао у рад, није се осећао да сам дошао из неке много другачије позоришне средине, из некакве провинције. Из разговора са немачким колегама глумцима, који су причали о њиховим школама и системима обуке, схватио сам да су међу њима најцењеније школе из бивше Источне Немачке које имају систем сличан ономе који смо ми прошли. То ме је веома охрабрило. Наравно,

проблеми које имају позоришта у Србији постоје, у неком сличном облику, и тамо. Видео сам неке сјајне представе, али и такве којих би се стидео да играм и овде код нас. Уметничка криза, естетичка и друштвена конфузија, постоје и тамо, али мало другачије „упаковане“.

● **Као, на пример?**

Видео сам, рецимо, критичаре који пишу негативну критику о представи коју нису гледали. Видео сам и упознао представнике одбора абонената који дају новац за рад позоришта којима су се сви, па и ја, снисходљиво обраћали страхујући да ће можда ускратити своју подршку ако им се не допадне репертоар. И то се догодило. Незадовољни радом директора позоришта Стафана Валдемара Холма, односно његовим савременим иронијским приступом неким темама које су нападале малограђански католички неолиберални модел, повлачили су своју подршку и жалили се градским властима које су отпочеле да врше притисак да се репертоарска политика мења. У томе су учествовали и поменути критичари, као и неки локални медији. Стафан није поднео тај притисак и дао је оставку, оставивши читав уметнички ансамбл који је сам окупио да се у року од

годину дана снађе како зна и уме. Настало је веома тешко време, јер су глумци, драматурзи, редитељи, остали без посла. Заиста сурово. Ми смо овде још увек заштићени, што има и своје добре и лоше стране. Додуше, говорим о запосленим глумцима, док они незапослени, којих има много више, у Србији имају много мање шансе да раде него њихове колеге из Немачке.

■ Микојан Безбрадица ■

„РУЖИЦА СОКИЋ“ НАДИ ШАРГИН

Наследница Зоре Шишарке

Глумица Народног позоришта у Београду, Нада Шаргин, прва је добитница Награде „Ружица Сокић“. Ово признање је установила Фондација истог имена, која је основана прошле године, на прву годишњицу смрти наше велике глумице (1934–2013), а лауреаткињи су је уручили Весна Станковић, глумица Југословенског драмског позоришта и председница Управног одбора Фондације, и Мирослав Лукић, супруг Ружице Сокић.

Ружичина дугогодишња пријатељица и колегиница, Весна Станковић, објаснила је да су чланови Фондације замолили десет угледних личности из света театра и филма да за ову награду предложе уметнике или студенте позоришне, филмске и других сродних уметности – за улогу остварену у сезони 2014/15. Већина је предложила управо На-

ду Шаргин, за улогу Зоре Шишарке у драми „Бела каф“ Александра Попови-

ви-

режији Милана Нешковића.

У образложењу ове одлуке, између осталог, стоји: „Улогу Зоре Шишарке је маштовитим разигравањем врло језгровито донела Нада Шаргин. Успела је да наметне лик који је на окосници уобичајеног тумачења историјског времена, али и стила саме представе ‘Бела каф’... Не мањајући стил и жанр игре како се промени ситуација у Поповићевој драми, све смешне и трагичне детаље приказала је у раскошном стилу самоироније, са пуно незадрживог шарма, који је красио игру Ружице Сокић“.

На свечаности доделе овог признања, уручене су и захвалнице пријатељима и поштоваоцима Ружице Сокић који својим прилозима помажу Фондацији, а младе глумице Јелисавета Карацић и Снежана Јеремић су говориле одломке из књиге „Моја глума“ Ружице Сокић (приредили Весна Крчмар и Зоран Т. Јовановић, издање „Лагуна“).

■ Ј. Стевановић ■

ћа, коју је својевремено маестрално играла Ружица Сокић. Шаргинова је ову креацију остварила на Сцени „Раша Плаовић“, у

ВЕЛИКО ПРИЗНАЊЕ ЈАДРАНКИ ЈОВАНОВИЋ

Вукова награда

Првакиња Опере Народног позоришта у Београду мецосопран Јадранка Јовановић овогодишња је добитница Изузетне Вукове награде коју додељује Културно-просветна заједница Србије. Једногласну одлуку, на предлог жирија којим је председавао књижевник Милован Витезовић, а чланови су били академски сликар проф. Момчило Антоновић, композитор проф. Светислав Божић, историчар Жарко Димић, музички уметник Бора Дугић, драмска уметница Рада Ђуричин и књижевници проф. Драган Мраовић, Селимир Радуловић и Љубивоје Ршумовић, донео је Извршни одбор Културно-просветне заједнице Србије.

Осим Јадранке Јовановић, ово престижно признање које се додељује за нарочите резултате остварене у стваралачком раду на ширењу културе, образовања и науке у Републици Србији и на свесрпском

Фото Д. Јонсенс

културном простору, припало је и академику Матији Бећковићу и Гимназији у Крушевцу. Награда се састоји од дипломе и плакете, а свечано уручење биће одржано почетком фебруара.

■ М. Б. ■

БАЛКАНСКА ОПЕРСКА МРЕЖА

Нова асоцијација оперских кућа

Уздању Опере и у Градској скупштини Стара Загора у Бугарској, одржана је прва Конференција директора оперских и балетских театара из региона Балкана, на којој су Народно позориште у Београду представљали заменик управника Александар Стаматовић и директор Сектора стручних и општих послова Самур Ранковић. Главна тема скупа је било установљење Балканске оперске мреже као прве асоцијације која на организован начин окупља заинтересоване чланове из редова оперских и балетских кућа у региону, али и из других крајева Европе.

Домаћин је на самом почетку упориочио презентацију историјата Опере Стара Загора. Представници бугарског бироа за програм „Креативна Европа“ су својим излагањем одшкринули врата могућностима које овај програм пружа Балканској оперској мрежи. Кључна тачка Конференције је била радионица у оквиру које су разматране идеје о најважнијим будућим делатностима, а дефинисан је и Меморандум о разумевању и активностима зака-

заним за следећу, 2016. годину.

Између осталог, у Меморандуму стоји: „Данас, 5. децембра 2015. године у Старој Загори, представници позоришта из балканског региона и других организација

ру Фестивала оперске и балетске уметности – Стара Загора“, чији циљ је „стварање услова за стално и одрживо партнерство у области оперске и балетске уметности“. У том смислу учесници ће моћи да

театра-чланице. У оквиру Мреже отвориће се нове могућности за размену продукција (сценографије, костими, продукцијски тимови), за учесталију размену уметника, као и за реализацију

сарадњи земаља у региону, али ће и сугерисати надлежним државним институцијама усвајање нових олакшица за сарадњу у областима музичких извођачких уметности. Такође, користиће се и механизми европских програма за културну, образовну и научну међународну сарадњу, а успостављаће се и заједничке активности са другим сличним иницијативама и организацијама. У почетку, Мрежа ће функционисати као неформално удружење, али њени учесници ће активно тражити прилике за заједничко конкурирање код разних европских програма.

Географска, културолошка, историјска па и менталитетска сродност балканских народа одувек су неговали уметничку и културну сарадњу. Плански, организован, систематски приступ који Мрежа предвиђа, будуће међусобне односе ће знатно олакшати, разгранати, продубити и тиме благородно деловати на унапређење репертоарске политике појединачних оперских кућа, подизање квалитета представа, усавршавање уметника, богаћење уметничке понуде.

■ Ј. Стевановић ■

су се изјаснили о својој спремности за партнерство након процене прилика за активнији дијалог и заједничких афинитета за проширивање знања о креативним ауторима из региона Балкана; узели су у обзир традиције, препознали су потенцијале позоришта учесника за развој музичких извођачких уметности, на основу утврђених заједничких интереса“. Прецизиран је договор о оснивању Балканске оперске мреже као „константно активне и отворене иницијативе, установљене у окви-

Народно позориште је основало чланица новоосноване асоцијације оперских и балетских кућа, Балканска оперска мрежа, којом ће следеће године председавајући домаћин оснивачке седнице, Ојера Сџара Загора.

науче више о заједничким историјским и културним вредностима, али и о специфичностима и креативним активностима сваког

„Кнез Игор“ Александра Бородина

Опера „Кнез Игор“ Александра Бородина, једно од најзначајнијих оперских дела руских композитора XIX века, први пут је приказана у Београду 3. априла 1929. године на сцени Народног позоришта. Милоје Милојевић, Станислав Винавер, Виктор Новак, Бранко Драгутиновић и други ондашњи музички критичари сматрали су да је ансамбл београдске Опере те вечери постигао велики успех захваљујући сјајном и поузданом дириговању Крешимира Барановића, реалистичкој режији Јурија Ракитина, лепо стилизованом декору и костимима аутентичног колорита Владимира Жедринског, правој полифонији живописности кореографије Маргарите Фроман, као и Павлу Холоткову (Игор), Марији Жалудовој (Јарославна), Марију Шименцу (Владимир), Милану Пихлеру (Галички), Светозару Писаревићу (Кончак), Љубици Сфилигој (Кончаковна), хору, балетском ансамблу и оркестру, који су одушевили публику оствареним високим музичко-сценским донетима, плесачким заносом и ритмичком

и динамичком прецизношћу. До 1941. године „Кнез Игор“ је игран у Београду четрдесет пет пута. У извођењу тих представа, поред наведених уметника, учествовали су и диригенти Стеван Христић, Ловро Матачић, Иван Брезовшек, те солисти Георгије Јурењев, Борис Попов, Никола Цвејић (Игор), Јелисавета Попова, Ксенија Роговска Христић, Љубица Љубичић, Зденка Зикова (Јарославна), Вла-

Представљама Бородинове „Кнеза Игора“ и другим англојезичким остварењима, Ојера Народног позоришта у Београду гала је вредан режисерски, извођачки и музички допринос развоју наше и светске ојерске репродукције шездесетих и седамдесетих година XX века.

дета Поповић, Живојин Томић, Крста Ивић (Владимир), Милорад Јовановић (Галички), Милорад Јовановић, Жарко Цвејић (Кончак), Аманда Либертс Ребане, Меланија Бугариновић, Божица Сарван

(Кончаковна) и други наши и инострани оперски уметници.

И у другој половини XX века, тачније од 27. јуна 1946. до 23. априла 1988, наша престоничка Опера је више пута премијерно постављала и обнављала „Кнеза Игора“. Два најважнија разлога што је ово дело тако дуго остало на репертоару београдске Опере била су – постојање одговарајуће поделе у ансамблу за његово квалитетно извођење, као и жеља иностраних импресарија да ову оперу прикажемо на музичким фестивалима у Визбадену (1955, 1956, 1958, 1961), Паризу (1956), Лозани (1958, 1959, 1961, 1967, 1971), Венецији (1959), Каиру (1961), Торину (1961), Единбургу (1962), Атини (1964), Мадриду (1965, 1973), Риму (1965), Источном Берлину (1965), Лајпцигу (1965), Палерму (1967), Копенхагену (1968), Ослу (1968) и Сегдину (1973). На свакој од четрдесет седам представа које су игране у тим познатим музичким центрима, студиозност, инвентивност и сензибилност диригента Оскара Данона и Душана Миладиновића, редитеља Бранка Гавеле и Младена Сабљића, сценографа Миомира Денића, костимографа Милице

М. Чангаловић као Кончак

Бабић и Божане Јовановић, кореографа Анице Прелић и Бранка Марковића, као и изузетне солистичке креације Душана Поповића и Јована Глигоријевића (Игор), Валерије Хејбалове, Милке Стојановић, Радмиле Бакочевевић и Славке Поповић (Јарославна), Драга Старца и Звонимира Крнетића (Владимир), Мирослава Чангаловића и Жарка Цвејића (Галички), Мирослава Чангаловића, Ђорђа

Ђурђевића и Живана Сарамандића (Кончак), Меланије Бугариновић, Милице Миладиновић, Бисерке Цвејић, Ђурђевићке Чакаревић и Брезде Калеф (Кончаковна), звучна надмоћност хора, атрактивна игра балетског ансамбла и прецизност и префињеност оркестра, наишли су на одушевљени пријем код публике и најеминентнијих иностраних музичких критичара. Ернст Томас, Жилбер Блох, Жан-Клод Жакар, Марио Месинис, Масимо Мила, Хосе Марија Франко, Манфред Шуберт и Жан Делор, да

поменем само њих, потврдили су у својим критикама да су београдски уметници на овим гостовањима остварили аутентична и репрезентативна тумачења Бородиновог ремек-дела, која су пленила уиграношћу и лепотом скупног наступања, музичком изражајношћу, сценском снагом и изузетним ентузијазмом – до тада невиђеним на европским сценама.

■ Владимир Јовановић ■

ФЕЉТОН / ЛУБИЛЕЈИ НАШИХ ВЕЛИКИХ УМЕТНИКА (1) / МИЛКА ГРГУРОВА II / ПИШЕ ЈЕЛИЦА СТЕВАНОВИЋ

Тешко је бити глумац, још теже уметник

У свом тексту „Цртице из глумачког живота“, 1901. Милка Гргуорова наставља размишљања о глумачком усуду:

„Кад сам дошла позоришту, познам се са неком врло образованом госпођом, Немицом, која беше удовица и врло скупеног стања. Била је поред образовања и млада и лепа. Ја сам је као почетница често запиткивала, док смо се бавили у том месту, како сам своју улогу одиграла, а она ми је искрено увек одговорила, па и поправљала тако да сам се више пута задивила њеном разумевању па је једном и запитах: како је то, да она тако образована и лепа жена, није покушала да постане глумица? А она ми одговори: ‘Заиста сам покушала’, рече. ‘Кад сам први пут ступила на позорницу публика ме врло топло дочека, али кад почех говорити она биваше све хладнија, мада сам била сасвим спремна са улогом, а нисам ни мало имала треме, ипак не могах ништа извести из улоге. Други пут кад изађох пред публику, мада улога беше сентиментална, пу-

блика се поче смејати најпре тихо, а после удари у гласно смејање. Ја још не изгубих сву наду, па изађох и у трећој улози, и тад ме публика скоро извижда; три разне улоге, па не могах ни у једној успети. Шта ми помагаше моје разумевање улога, кад их не могах изве-

сти?!’ А та је жена свршила учитељску школу, говорила је више језика, читала је врло много, али талента није имала. Доцније отворила је школу и била ваљана учитељица. Дакле није лако бити глумац, а још је теже постати уметником.

Ко ступа први пут на позорницу тај има одмах два велика противника против себе с којима се мора борити – прво је трема која ни највећег уметника не штеди, а почетнику све квари, ма како да је спреман са улогом трема му смета; а публика, то је други противник, одмах га осуђује. Замерају почетнику да монотонно говори, глас му је сувише оштар, није израђен, нема прелаза итд. А то је оно најтеже, по чему се и разликује уметник од почетника. Глас је као и

музика, њему треба времена да се изрази, те да може глумац потпуно владати њиме.

Многи немају ни појма како један глумац мора да жртвује много што шта за љубав своје улоге. И кад би се задивило колико један глумац мора себе да савлада у најтежим својим околностима само да одговори задаји својој.

Нећу никад заборавити како ме је још као почетницу један

Прави глумац јун љубави и огушевљења њерема уметности савладаће све њешкоће које му њредстоје на њом јушју који је њосуј ружама јуним њрња (Милка Гргуорова).

случај потресао па и задивило. Кад сам била код новосадског Позоришта, давао се неки комад у ком је имала улогу покојна Коларовићка, и док је она представљала на позорници, дете јој је лежало болно на самрти. И таман се свршила представа, кад дотрчаше да јој јаве да је дете умрло. Несретна

мати заборави свући са себе оне хаљине у којима је била на позорници. И сутрадан свет се згледао у чуду како једна мајка лежи скоро бесвесна над својим мртвим дететом, још у оним шареним хаљинама. Ја сам је так гледала са неким очајним дивљењем, и мислила: како је могла представљати са толиким болом у души? А нисам тад ни слутила да ће и мене таква судбина више пута снаћи.

Сећам се кад је био говор да дођемо први пут у Београд као гости, таман су се водили преговори кад добијем вест да ми је мати на умору, одмах добијем одсуство и одем кући, али моју добру матер не затекох живу. Моје очајање беше ужасно. Али кад после месец дана добих писмо од управника да похитам у Београд, где је дружина већ стигла, неимадох куд, морадох доћи на дужност, и одмах сам морала играти у неком веселом комаду који је желео да види блаженоупокојени књаз Михаило. Књаз се слатко смејао као и све остала публика. А ја? Ја сам гутала горке сузе, а осмејак ми је лебдио на уснама.

(наставиће се)

ВЕЛИКА СЦЕНА

ЈАНУАР 2016.

понедељак 20.00 СВИРАМО ЗА ДЕЦУ концерт у извођењу чланова Опере Народног позоришта 04	уторак 19.30 СЛЕПИ МИШ оперета Јохана Штрауса 05	петак 19.30 СРПСКА ТРИЛОГИЈА М. и С. Никачевић / С. Милановић, по роману Стевана Јаковљевића 08		субота 19.30 СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН опера Ђоакина Росинија 09	недеља 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ Б.М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића 10	понедељак 19.30 КОПЕЛИЈА балет Леа Делиба 11		уторак 19.30 РОДОЉУПЦИ комедија Јована Стерије Поповића 12
среда 20.00 НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ 13		четвртак 18.00 КОНЦЕРТ САБОРНЕ ЦРКВЕ 14	субота 19.30 ЧУДО У ШАРГАНУ драма Љубомира Симиновића 15	субота 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 16	недеља 19.30 МАРИЈА СТУАРТ драма Фридриха Шилера 17	понедељак 19.30 ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга 18	уторак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића 19	среда 19.30 ТРУБАДУР опера Ђузепе Вердија 20
четвртак 19.30 КОПЕЛИЈА балет Леа Делиба 21	петак 19.30 РОДОЉУПЦИ комедија Јована Стерије Поповића 22	субота 19.30 ТРАВИЈАТА / са гостом опера Ђузепе Вердија 23	недеља 12.00 КРЦКО ОРАШЧИЋ балет Петра Иљича Чајковског 24	недеља 19.30 МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА драма Бертолта Брехта 24	понедељак 19.00 АИДА / са гостима опера Ђузепе Вердија 25	уторак 19.30 МАРИЈА СТУАРТ драма Фридриха Шилера 26		среда 20.00 СВЕТОСАВСКА АКАДЕМИЈА у организацији Министарства просвете, науке и технолошког развоја 27
четвртак 19.30 БОЕМИ опера Ђакома Пучинија 28	петак 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Симише Ковачевића 29	субота 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 30	недеља 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 31	понедељак 19.30 ВАЉЕВСКА БОЛНИЦА Б. Недић, према роману <i>Време смрти</i> Д. Ђосића, гостовање 01	уторак 19.30 КОПЕЛИЈА балет Леа Делиба 02	среда 19.30 НАБУКО опера Ђузепе Вердија 03	четвртак 12.00 КРЦКО ОРАШЧИЋ балет Петра И. Чајковског 04	петак 19.30 НАРОДНИ ПОСЛАНИК комедија Бранислава Нушића 05

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

понедељак 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камуја 04	уторак 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Берфуса 05	петак 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 08	субота 20.30 ВЕЧЕ МЛАДИХ КОРЕОГРАФА Ђорђе Макаревић, ОНИ / Дејан Коларов, ЂЕЛАВА ПЕВАЧИЦА 09		недеља 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 10	понедељак 20.30 БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића 11	уторак 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА / 50-та представа драма Тенесија Вилијамса 12	
среда 20.30 БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића 13		четвртак 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 14	петак 20.30 МОЈЕ НАГРАДЕ по роману Т. Бернхарда, ауторски пројекат М. Пелевић / С. Бештић, 15	субота 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 16	недеља 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 17	понедељак 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 18		уторак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 19
среда 20.30 КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића 20	четвртак 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског 21	петак 20.30 НА ДНУ драма Максима Горког 22	субота 20.30 БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића 23	недеља 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Јана Ануја 24	понедељак 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симиновића 25		уторак 20.30 ВЕЧЕ МЛАДИХ КОРЕОГРАФА Ђорђе Макаревић, ОНИ / Дејан Коларов, ЂЕЛАВА ПЕВАЧИЦА 26	среда 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 27
четвртак 20.30 КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића 28	петак 20.30 ПРАХ комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко 29		субота 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Јана Ануја 30	недеља 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 31	понедељак 20.30 НА ДНУ драма Максима Горког 01	уторак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 02	среда 20.30 ЧЕХОВ ЈЕ ТОЛСТОЈУ РЕКАО ЗБОГОМ драма Мира Гаврана, у продукцији „YUGOART-а“ 03	четвртак 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 04

ДОГАЂАЈИ

- 04.01. **СВИРАМО ЗА ДЕЦУ**, концерт у извођењу чланова Опере Народног позоришта, у 20 часова, Велика сцена
- 12.01. **СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА / 50-та представа**, драма Тенесија Вилијамса, Сцена „Раша Плаовић“
- 13.01. **НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ**, у 20 часова, Велика сцена
- 14.01. **КОНЦЕРТ САБОРНЕ ЦРКВЕ**, у 18 часова, Велика сцена
- 20.01. **СВЕТИ ЈОВАН**, слава Народног позоришта, у 12 часова, пробна сала V спрат
- 23.01. **ТРАВИЈАТА**, опера Ђузепе Вердија, гостује диригент Паскал Менкисе, Италија, Велика сцена
- 25.01. **АИДА**, опера Ђузепе Вердија, гостују Милијана Николић у улози *Амнерис* и Росарио ла Спина у улози *Радамеса*, у 19 часова, Велика сцена
- 27.01. **СВЕТОСАВСКА АКАДЕМИЈА**, у организацији Министарства просвете, науке и технолошког развоја, у 20 часова, Велика сцена
- 01.02. **ВАЉЕВСКА БОЛНИЦА**, Б. Недић, према роману *Време смрти* Д. Ђосића, копродукција Крушевачког позоришта и Центра за културу „Вук Караџић“, Лозница

САВА ЦЕНТАР

- 16.01. **КРЦКО ОРАШЧИЋ**, балет Петра И. Чајковског | наступају прваци Националне опере Украјине „Т. Шевченко“, Наталиа Мацак у улози Маше и Денис Недак у улози Крцка Орашчића, у 19.30 часова

Радно време благајне:
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.
Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnpozoriste.rs ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Драган Стевовић | Сарадници: Милица Зајцев, Владимир Јовановић, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180